

som arbejde for andre, af den simple Grund, at Solidariteten mangler. Naar der er Tale om erfaringsmæssigt farligt Erhverv, maa Princippet være, at man gør Forskel paa dem, der arbejde for andre, og dem, der arbejde for sig selv som selvstændige Mænd. Det er i og for sig principmæssigt ikke at tage dem med, som arbejde for sig selv; thi den, der gaar til Arbejdet selvstændig, gaar til Arbejdet med Syn paa, hvad han gør. Man kan imidlertid medtage dem, og man har gjort det; men man kan ikke gøre det her, naar man ikke gaar til Dækningsprincippet; og dette er fket i § 28. Det Spørgsmaal kan med Føje opstilles, om det ikke er rigtigt at gaa til Dækningsystemet i Stedet for til Vigningsystemet, der her er opstillet. Herom er der stor Uenighed. De fleste have vistnok ogsaa erklæret sig for Dækningsystemet, men hvorfors de gjorde det, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det staar i Lovforslagets Motiver og er blevet fremdraget under den udsørlige Forhandling, som har været ført herom.

Dette er, hvad Regeringen har foreslaaet, i alt Fald Hovedprincipperne af det. Man kan ikke forlange, at jeg skal i alle Detaillerne udvikle det, men jeg antager, man vil indrømme, at jeg har gjort det tilstrækkelig forstaaeligt, hvad Hovedtrækkene ere, i alt Fald saa tilstrækkeligt, at ingen kan være i Tvivl om mit og Regeringens Synspunkt. Den, som mest har behandlet disse Sager teoretisk, er ganske rigtig Direktør Bramsen i forskellige Skrifter, men hans Synspunkt har været et ganske andet end det, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Verg) anlægger. Han har forlangt, at det private Erstatningsprincip skulde etableres i et stort Omfang, saaledes at i Stedet for, at en Mand nu kun er ansvarlig for, hvad han gør selv, skulde en Arbejdsgiver tillige være ansvarlig for, hvad hans befuldmægtigede gør. Det er det, man er gaaet over til i England, hvor man søger at faa etableret det Princip, at en Arbejdsgiver skulde være ansvarlig ogsaa for Ulykker, som vare hidførte af vedkommendes Arbejdsflammerater. Jeg tror ikke, at man der er naaet dertil endnu, men til at han skal være ansvarlig for sin befuldmægtigede, er man naaet, og dette har her Direktør Bramsen taget Ordet for. I øvrigt har han kun taget Ordet for den udvidede Erstatningspligt, og han vil have den gjort gældende individualistisk, saaledes at vedkommende Arbejdsgiver kun er forpligtet overfor den Arbejder, som er i hans Tjeneste og der er kommen til Ulykke; han er altsaa ganske gaaet bort fra Solidaritetsprincippet, i den Retning gaa hans

Ønster. Han har imidlertid en særlig Klasse, nemlig for Industriens Arbejdere, og det er dem, som det ærede Medlem tager op i sit Forslag under § 2 a, b, c, d og e. Der skulde gælde særlige Regler, saaledes at de skulde fastsættes paa en anden Maade end overfor de andre. Endelig har Direktør Bramsen ogsaa udtalt Tanken om et Arbejdsberraad, men jeg tror rigtignok paa en anden Maade end det ærede Medlem. Der er vistnok et og andet af det, som det ærede Medlem har udtalt i Dag, der kan læses i Direktør Bramsens Bog, der er vistnok spredte Tanker deraf, som det ærede Medlem har, men Hovedtanken i det Papir her, tror jeg ikke, at vedkommende vil vedfænte sig med Undtagelse af, at de Ord, som staa her, ere rigtig aftrykte.

Hvad gaar saa det ærede Medlems liberale Forslag ud paa? Ja, jeg siger ikke, at det ikke skulde kunne fortjene en nærmere Behandling under andre Forhold, men at fremkomme her med det som et Vædringsforslag til 2den Behandling er dog noget at det stiveste, jeg har hørt. Det ærede Medlems Forslag gaar ud paa, at „enhver her i Riget bosat Person, som ernærer sig af legemligt Arbejde imod Løn, samt enhver med fornævnte ligestillet her i Landet forsørgelsesberettiget Person, som, uden selv at være Arbejdsgiver, ernærer sig ved legemligt Arbejde for egen Regning, har, naar han (eller hun) ved et Ulykkestilfælde — til Lands eller til Vands — kommer saaledes til Skade, at Arbejdsævnen midlertidig eller vedvarende derved forringes, Krav paa Forsørgelse paa den Maade og i det Omfang, som denne Lov fastsætter, forudsat at Skaden ikke er foranlediget af ham selv med Forsæt eller ved egen særdeles grov Skødesløshed eller under Udøvelse af en ulovlig Handling“. Det ærede Medlem har ogsaa faaet den grove Skødesløshed med; det ærede Medlem er jo meget liberal, men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem ikke er nær liberal nok; naar han vil ind paa noget saa stort som dette, hvorfor saa ikke gøre Stridtet fuldt ud. (Verg: Saa kan den ærede Minister jo stille et Vædringsforslag til det!) Nej, det faar jeg ikke Tid og Lejlighed til nu, og jeg antager desuden, at naar det ærede Medlem næste Gang udarbejder et saadant Forslag, bliver det i endnu liberalere Retning. Dette Forslag gaar ud paa, at enhver, som ernærer sig ved legemligt Arbejde, faar sin Skade erstattet, først af Staten og siden i Reglen ved Vigning paa Kommunen. Enhver, som ernærer sig ved legemligt Arbejde, faar Skaden erstattet og uden Hensyn til, om den er lidt under Arbejdets Udøvelse eller ikke. Det